

**Реч Председника Секције за историју медицине Српског
лекарског друштва проф. др Бране Димитријевића на отварању
Четвртог научног скупа 800 година српске медицине**

Оче Зоране,
Колегинице и колеге,
Даме и господо,
Драги моји,

Породица је на окупу.

Пролетеле су четири године, а ми све бројнији и све орњији. И срећнији, јер је смо благословени подмлатком.

Пре четири године, у Студеници било је двадесетак радова. Ове године их је преко четрдесет. Наш подмладак, студенти новосадског Медицинског факултета, ове године излазе на своје скупове са тридесетак својих радова.

Све је то постигнуто радом и трудом, а о свом руву и круву.

Запретило је, први пут ове године, потом се и остварило, да овде будемо о свом трошку. Сви смо о томе били упознати, и сваком од нас беше дато на вољу да одустане. И гле! Нико да се повуче. Готово нико.

Нико не рече: не могу још и за ово од својих уста одвајати.

За Студеницу нас је Министарство пре четири године помогло са 200.000 динара, ове године нам дадоше само 100.000. Хвала им и на томе. Ранијих година наш долазак и боравак били су материјално покривени; ове године и сами знате.

Па како нас је онда све више и више? Како то да из године у годину расте не само број, него и квалитет наших радова.

Покушаћу да објасним.

Све ово нам је дато.

Дато нам да видимо оно што други још не виде, од чега окрећу главе, чак се и плаше. А ми то знамо и осећамо, јер нам је дато да то знамо, да је култура предуслов опстанка сваког народа, сваке државе. Без културе ни народ ни држава не могу да постоје, а ако постоје, онда је то само на трен, дуго не може бити.

Дато нам је да видимо да имамо свој језик, и своје писмо, и многа она блага која су нам још од старина останула; дато нам је да видимо и историју своје, српске, медицине.

На оваквим местима је, у српским манастирима, зачета та историја, зато се и ми овако окупљамо једном годишње. И ево опет смо ту.

Нема модних ревија, бучних игранки, а ни свечане вечере с музиком преко разгласа. Али има разговора и молитви. Шта нам је потребно више?

К нама се може ласно доћи. Добродошао је сваки онај ко жели да прогледа. Јер историја није само учитељица живота, она је и огледало садашњости. Држимо се стога Христових речи, упућених светим врачима : За бадава сте добили, за бадава и дајте.

То и чинимо.

А, грех би био, неопростив, када бисмо само за себе задржали све оно што ми знамо, када бисмо од других заклањали све оно што ми видимо, говорећи, као што многи данас говоре: платите, па да вам покажемо!

Грех би био, још и већи, не развијати и не гајити у нама то нам је дато. Пустити да наша марљивост закржља, наше прегалаштво опадне, да наш рад и труд – ишчезну. Казати: не плаћају нас и не славе, нико се на нас и не осврће. Дигнимо зато руке од свега.

Има их и биће међу нама оних који ће се приклонити том отровном шапату нечастивог. Не осуђујмо их, разумимо их. Нека иду, јер неки ће се и вратити.

А ми се у овом трену присетимо свих оних који су се исто овако, као и ми борили за историју медицине, за српску цивилизацију и културу, о своме руву и круву, само и само на ползу отечетства, а које више нико и не помиње. Споменимо их, ми сада, у мислима.

Борили су се често сами самцити, јер нису имали ево ово што ми сада имамо – породицу. Велику и сваким даном све већу.

Зато – радујмо се. За наш труд и рад, за наше жртве већ смо награђени.

Проглашавам овај скуп отвореним.